

ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ επιδίδονται σε αλληλοκατηγορίες για το ποιος είναι χειρότερος από τον άλλο.

Με τον τρόπο αυτό επιχειρούν από κοινού **αφενός** να εξασφαλίσουν την πολιτική κυριαρχία ενός νέου αντιδραστικού **αστικού διπολισμού** και **αφετέρου** να κατοχυρώσουν, το κάθε κόμμα για λογαριασμό του, την πρωτοκαθεδρία του με την κατάχτηση της κυβέρνησης.

Τι καλούμαστε να διαλέξουμε στις 7 Ιούλη;

Τίθεται αλήθεια ως ερώτημα η επιλογή της **πολιτικής** που θα ασκηθεί ή μήπως απλά αυτό της **κυβέρνησης** που θα διαχειριστεί μια λίγο ως πολύ **δεδομένη** πολιτική;

Κατά τη γνώμη μας τα δύο κόμματα επιχειρούν να στριμώξουν τον κόσμο αποκλειστικά στο δεύτερο, αποκρύπτοντας την **ουσιαστική συμφωνία στα «χοντρά γράμματα»** της πολιτικής που θα εφαρμοστεί, όποιος και αν βγει.

Έχουμε και λέμε λοιπόν:

Πρώτο, μπορεί ο Τσίπρας να λέει ότι η Ελλάδα «δεν είναι πλέον μια χρεωκοπημένη χώρα», αλλά η αλήθεια είναι η ελληνική κοινωνία έχει κυριολεκτικά γονατίσει πληρώνοντας τις **δόσεις ενός ληστρικού, άδικου, ιμπεριαλιστικού χρέους, κατά βάση προς τον ΕΕ και τον ESM**. Μόνο για την τρέχουσα χρονιά και την τετραετία για την οποία θα εκλεγεί Βουλή και κυβέρνηση με αυτές τις εκλογές, θα πρέπει να πληρωθούν **44 δις ευρώ**, ενώ οι δανειακές υποχρεώσεις συνεχίζονται εξίσου επαχθείς ή/και πολύ βαρύτερες ως το 2060 και βάλε. Πρόκειται για το κόστος της **υποταγής** στους δανειστές και της **μη ρήξης** με την ευρωζώνη και το πλαίσιο της.

Δεύτερο, το Πρόγραμμα Σταθερότητας που υπέβαλλε στην ΕΕ η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ μόλις πριν 1,5 μήνα, ορίζει τους βασικούς μεσομακροπρόθεσμους στόχους/δεσμεύσεις της πολιτικής που θα εφαρμοστεί, ανεξάρτητα από το ποια θα είναι η κυβέρνηση, έως και το 2022.

Σε αυτό λοιπόν περιλαμβάνονται **θηριώδη αιματηρά πλεονάσματα** ως εξής

- 2019 4,7%
- 2020 4%
- 2021 4,2%
- 2022 4,6%

Δηλαδή πάνω και από την «υποχρέωση» για 3,5%. Τέτοια δουλικότητα και προθυμία! Ήδη ο επικεφαλής του ESM Κ. Ρέγκλινγκ έκανε ξεκάθαρο πως αυτές οι δεσμεύσεις δεν είναι υπό συζήτηση.

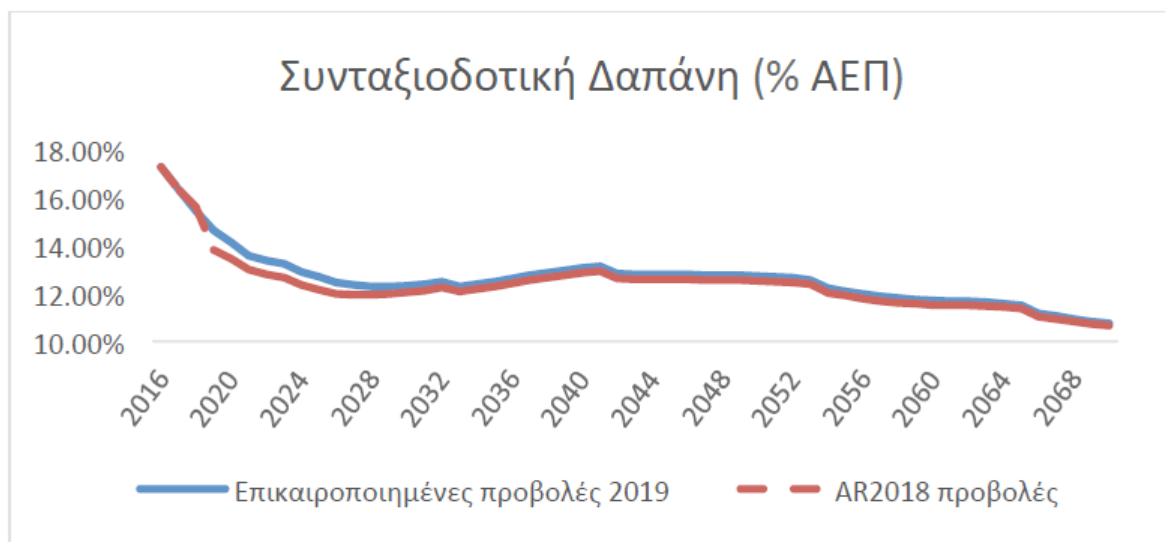
Πίνακας 4: Μεσοπρόθεσμες δημοσιονομικές προβλέψεις

Δημοσιονομικό αποτέλεσμα (% ΑΕΠ)	2022	2021	2020	2019
Δημοσιονομικό αποτέλεσμα (ESA 2010)	1,7	1,3	1,1	1,6
Πρωτογενές αποτέλεσμα (ESA 2010)	4,6	4,2	4,0	4,7
Πρωτογενές αποτέλεσμα (ενισχυμένη εποπτεία)	4,6	4,1	3,9	4,1
Στόχος πρωτογενούς αποτελέσματος (ενισχυμένη εποπτεία)	3,5	3,5	3,5	3,5
Δημοσιονομικός χώρος	1,1	0,6	0,4	0,6

υτά τα πλεονάσματα είναι κοστολογημένα με ανατριχιαστική λεπτομέρεια η κοινωνική γενοκτονία, με **μεγάλη αύξηση εσόδων** που θα προέλθει από φοροληστεία των εργατικών στρωμάτων, μιας και οι φόροι των επιχειρήσεων θα μειωθούν, αλλά και **μεγάλη μείωση δαπανών**.

Για να φανεί το «χρώμα» που θα έχει αυτή η μείωση δαπανών, ενδεικτικά αναφέρουμε ότι:

- Οι δαπάνες για την **παιδεία** από 3,9% του ΑΕΠ θα βρεθούν το 2022 στο 3,5% (μείωση 10%)
- Οι δαπάνες για την **υγεία** από 5,2% του ΑΕΠ θα βρεθούν το 2022 στο 4,7% (μείωση 10%)
- Οι δαπάνες για την **κοινωνική προστασία** από 19,4% του ΑΕΠ θα βρεθούν το 2022 στο 17,4% (μείωση 10,3%)
- Οι δαπάνες για **μισθοδοσία Δημοσίων Υπαλλήλων** από το 11,8% θα κατέβουν στο 10,6% του ΑΕΠ που σημαίνει μείωση προσωπικού ή/και μισθών μέσω χαμηλής αμοιβής των όποιων νέων
- Σε ότι αφορά τη συνταξιοδοτική δαπάνη, υπάρχει μεσομακροπρόθεσμη, αλλά και σε ορίζοντα 50 χρόνων έως το 2070, δέσμευση για υποδιπλασιασμό της με σφαγή των συντάξεων, αλλά και διαρκή άνοδο της ηλικίας συνταξιοδότησης. Η συνταξιοδοτική δαπάνη θα μειωθεί από 18% του ΑΕΠ περίπου το 2016, σε περίπου 10% το 2068, ενώ ήδη αυτά τα χρόνια μειώνεται με ρυθμό 1 δις το χρόνο κατ' ελάχιστο.

Τρίτο, αν κανείς δει τα πεπραγμένα της απερχόμενης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και τις παρατηρήσεις τόσο της **έκθεσης** της επιτροπείας της ΕΕ όσο και το κείμενο απολογισμού για την ελληνική οικονομία (2018) του **ESM**, οι **ιδιωτικοποιήσεις** είναι πολύ υψηλά στην ατζέντα των μηχανισμών επιβολής των πολιτικών του ευρωπαϊκού και εγχώριου κεφαλαίου στην Ελλάδα. Όποια κυβέρνηση και αν εκλεγεί θα λειτουργεί ως **dealer** ή/και «**μεσάζοντας**» επιχειρηματικών συμφερόντων και ως γνωστόν όπου υπάρχουν μεσάζοντες υπάρχει και **μαύρο πολιτικό χρήμα**.

Τέταρτο, η επόμενη κυβέρνηση θα διαχειριστεί ένα συμφωνημένη πλαίσιο συμφωνίας και **συμμαχίας θανάτου με ΗΠΑ και Ισραήλ**, στην οποία σημαντική πλευρά είναι η εκχώρηση της λεηλασίας της ελεύθερης θάλασσας στις πολυεθνικές **εξόρυξης υδρογονανθράκων**. Παίζουν με τη φωτιά του πολέμου, αλλά και της περιβαλλοντικής καταστροφής, φωνασκώντας για «κυριαρχικά δικαιώματα» στις ΑΟΖ. Στο πλαίσιο αυτό αναπτύσσονται εξοπλιστικά προγράμματα μαμούθ και γενικά άνοδος των πολεμικών δαπανών.

Στην ουσία λοιπόν, δεν κρίνεται σε αυτές τις εκλογές το ζήτημα της πολιτικής που θα εφαρμοστεί, τουλάχιστον σε ότι αφορά τις κύριες πλευρές της.

Θα λέγαμε και κάτι περισσότερο: Εξ αιτίας των παραπάνω, είναι βέβαιο ότι η επόμενη κυβέρνηση που θα εκλεγεί θα είναι ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ από τη σημερινή, ανεξάρτητα από το αν θα είναι της ΝΔ (το πιθανότερο, καθώς έχει την ορμή της «δικαίωσης» με την αποτυχία ΣΥΡΙΖΑ) ή του ΣΥΡΙΖΑ.

Το ζήτημα επομένως δεν είναι να διαλέξουμε ποια ΧΕΙΡΟΤΕΡΗ εκδοχή κυβέρνησης θα παίζει το ρόλο του δήμιου για τα εργατικά λαϊκά συμφέροντα και του dealer των επιχειρηματικών συμφερόντων και της ΕΕ, αλλά, αντίθετα, αν την επόμενη μέρα θα υπάρχει μαχητική αντιπολίτευση και ανατρεπτική αριστερά που να μπορεί να την εμπνεύσει.

Στο σημείο αυτό πρέπει να γίνει μια ουσιαστική επισήμανση: τα δύο κόμματα του αστικού διπολισμού, με υποδειγματική αυτοπειθαρχία, είναι **δεσμευμένα** στην ευρωενωσιακή πολιτική και καπιταλιστική επίθεση, **είτε βρίσκονται σε θέση κυβέρνησης είτε σε θέση αντιπολίτευσης**. Μας το έδειξε η ΝΔ με τη στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ όταν αυτός παραπατούσε την επόμενη του Δημοψηφίσματος του 2015 ψηφίζοντας μαζί του το Τρίτο Μνημόνιο. Το ίδιο θα κάνει και ο ΣΥΡΙΖΑ και αυτό προανήγγειλε ο Σταθάκης θέτοντας στην ουσία ως στόχο στο εξής όχι την κυβέρνηση αλλά την αξιοπιστία του ΣΥΡΙΖΑ ως του δεύτερου πόλου στον αστικό δικομματισμό πολιτικής σταθεροποίησης.

Όποιος νομίζει ότι η αστική πολιτική και το πολιτικό της σύστημα ασχολούνται μόνο στο να απαντήσουν

το **ζήτημα της κυβέρνησης** που θα δουλέψει για αυτούς, κάνει μεγάλο λάθος. Το ζητούμενο για αυτούς είναι γενικότερα η **πολιτική σταθεροποίηση** του συστήματός της. Αυτό πρωτίστως αφορά στην εξουδετέρωση της δυνάμει εξεργετικής στάσης και δυνατότητας των εργατικών και λαϊκών κοινωνικών δυνάμεων να αντισταθούν.

Για αυτόν ακριβώς το λόγο, με τον ίδιο τρόπο που ασχολούνται με το θέμα της κυβέρνησης, θέλουν και να ορίσουν τα πράγματα στο **πεδίο της αντιπολίτευσης**.

Η διαφαινόμενη **κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ**, αλλά και η **παταγώδης ήττα της ΛΑΕ**, θα διαμορφώσουν νέα δεδομένα στο χώρο της αντιπολίτευσης. Διαμορφώνεται εκ των πραγμάτων ένα κενό στα αριστερά, που αδυνατεί να λάβει δημιουργικά υπόψη του το **ΚΚΕ** (πασχίζει να εμφανιστεί σαν δύναμη σταθερότητας, εθνικής ευθύνης και ανησυχίας για την «ασφάλεια των πολιτών», αντί να κινηθεί ριζοσπαστικά και ανατρεπτικά), ενώ δεν μπορεί να το καλύψουν κόμματα τύπου Βαρουφάκη.

Με αυτή την έννοια, θα πρέπει να δει κανείς και την πίεση πάνω στην **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** για την υποβάθμισή της μέσω συμπερίληψής της σε ένα σχέδιο μιας «light» αριστεράς στα όρια του προκυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ ή/και της πρώτης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ των Βαρουφάκη, Λαφαζάνη κλπ. Η προσπάθεια αυτή έπεσε στο κενό, με την αποφασιστική συστράτευση ενός σημαντικού αντικαπιταλιστικού μαχόμενου δυναμικού που θέλει μια **ανεξάρτητη από την αστική πολιτική και τα ρεφορμιστικά ρεύματα αριστερά**.

Η **κάθοδος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις εκλογές** αποτελεί μέρος μιας ευρύτερης προσπάθειας για **Μαχητική Αντιπολίτευση** από θέσεις εργατικών δικαιωμάτων και αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης και μια **Ανατρεπτική Αριστερά** που με το πρόγραμμά της αλλά και την πράξη της να την εμπνέει αποφασιστικά.

Η **κάθετη αντιπαλότητα και στις δύο όψεις του νέου αντιδραστικού αστικού διπολισμού ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ**, αποτελεί σημαντική πλευρά της παρουσίας της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αυτό απαιτεί μια πολιτική προετοιμασία για μάχες ενάντια στην προοπτική της επιθετικής διακυβέρνησης από μεριάς της ΝΔ, αλλά και αποφασιστική πολιτική αντιπαράθεση με το ΣΥΡΙΖΑ, ώστε αυτός να μην ηγεμονεύσει στο χώρο της αντιπολίτευσης σταθεροποιώντας έτσι το αστικό πολιτικό σύστημα και την ευρωενωσιακή μνημονιακή κοινωνική γενοκτονία. Με αυτή την έννοια, η ρητή απόρριψη της συμπερίληψης του ΣΥΡΙΖΑ στην αριστερά στο όνομα κάποιου «αντιφασιστικού» και «λαϊκού μετώπου», είναι απολύτως απαραίτητη.

Η αντιπολίτευση την οποία χρειαζόμαστε και σε αυτή θα συμβάλει και η ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις Βουλευτικές εκλογές, πρέπει να χαρακτηρίζεται από την **ανάγκη μεγάλων τομών** τόσο στο πεδίο της πολιτικής διαπάλης, όσο και σε αυτό των άμεσων κοινωνικών αγώνων.

Η **προτεραιότητα των εργατικών δικαιωμάτων** με επιθετική προβολή εργατικών πολιτικών στόχων (αυξήσεις, χρόνος εργασίας, συμβάσεις κλπ) αλλά και οργάνωση «εκτός ορίων» και ελέγχων από τη ΓΣΕΕ αγώνων, αλλά και ευρύτερων κοινωνικών στόχων για παιδεία, υγεία κλπ, είναι αποφασιστικής σημασίας κόντρα στα νεφελώματα περί «μεσαίας τάξης» ή τις σκόπιμες αοριστίες περί «παραγωγικής ανασυγκρότησης». Η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος καθώς και η άνθιση νέων μορφών εργατικού αγώνα, είναι βασικό πεδίο σε αυτή την κατεύθυνση.

Η ανατρεπτική αριστερά στοχεύει στην πολιτική αναβάθμιση της κοινωνικής αντίστασης και ριζοσπαστικοποίησης στο επίπεδο **πολιτικών στόχων ανατροπής** που στο σύνολό τους θα αρνούνται το προκαθορισμένο πλαίσιο για το λαό από την ευρωενωσιακή και αστική πολιτική ή το ΝΑΤΟ και τις ΗΠΑ. Με αυτή την έννοια οι στόχοι για έξοδο από την ΕΕ, διαγραφή του χρέους, άρνηση της δημοσιονομικής πειθαρχίας και επιτροπείας, έξοδο από το ΝΑΤΟ και άλλοι, είναι κεντρικοί στόχοι που ορίζουν τις **ζωτικές προϋποθέσεις ανατροπής** για μια άλλη πορεία στη χώρα. Αποτελούν μια ρητή άρνηση από μεριάς της ανατρεπτικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς της αστικής πολιτικής, αλλά και της διαχρονικής ηγεμονίας

εντός της αριστεράς κατά περίπτωση του «ευρωπαϊσμού», του ιμπεριαλιστικού και καπιταλιστικού πλαισίου και του εθνικισμού.

Είναι απαραίτητη ωστόσο και μια βαθιά τομή στην ίδια την **έννοια της πολιτικής** και πως αυτή ασκείται. Σε μια πολιτική στιγμή που η σαπίλα του αστικού πολιτικού συστήματος και η μπόχα της διαπλοκής κράτους, αστικών κομμάτων εξουσίας, επιχειρήσεων, δικαστικής εξουσίας και ΜΜΕ αναδεικνύεται δύσοσμη παντού, η αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά οφείλει να αναδεικνύει **ριζοσπαστικές μορφές πολιτικές οργάνωσης και δράσης** που θα διακρίνονται από ανταγωνιστικότητα προς τους αστικούς θεσμούς, δημοκρατία, συμμετοχή, αυτενέργεια, δεσμεύσεις αρχών και στόχους κομμουνιστικής καθολικής χειραφέτησης. Δεν μας είναι ξένη μόνο η αστική πολιτική γενικά, αλλά και τα αρχηγικά κόμματα, τα κόμματα του σωλήνα, δημιουργήματα επιχειρηματιών και των ΜΜΕ, τα μέτωπα «αδειανά πουκάμισα», τα «σοφά» και αλάθητα κόμματα, οι εκλογικές κοινοπραξίες χωρίς αρχές και οι αρχηγισμοί παλαιού και νέου μιντιακού τύπου.

*Μέλος της ΠΕ του ΝΑΡ και του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ